

VOLÁ BERLÍN

**KELLY
DURHAM**

Mladá Američanka se snaží přežít
uprostřed nacistického Německa...
Zvítězí se loajalita,
lásky či zdravý rozum?

Kelly Durham
VOLÁ BERLÍN

Kelly Durham

VOLÁ
BERLÍN

Přeložil

Magdalena Cindričová

Text copyright © 2015, 2017 Kelly Durham
*This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s. r. o.*

Translation © Magdalena Cindričová, 2018
Czech Edition © Metafora, 2018

All rights reserved.

ISBN 978-80-7359-595-1 (pdf)

Pro
Inu a Harryho

ÚVOD

*Berlín, Německo,
prosinec 1944*

Maggie už měla plné zuby močení do kbelíku. Měla plné zuby zápachu, špíny, ponižování. Zdálo se, že vždycky, když si potřebovala ulevit, se strážný rozhodl nahlédnout do její maličké cely. Ze všeho nejvíc měla plné zuby strachu, který ji neustále šířal.

Bezesné noci ve sklepních celách hlavního úřadu gestapa na Prinz-Albrecht-Straße neměly konce, do tmy zaznívalo neustálé kapání vody, šramocením pobíhajících krys, sténání potahujících a vzlykajících lidí.

Věděla, že v jejích přesýpacích hodinách už nezbývá moc písku, že kroky na chodbě se brzy zastaví u jejích dveří, že se v zámku ozve zarachocení žaláříkových klíčů, při němž se jí vždy sevřel žaludek, a že ji vyvedou nahoru k výslechu.

Očekávala, že ji předvedou každým okamžikem, a věděla, že už jen to, že je zde, pro ni znamená vážné nebezpečí. Netušila ovšem, kolik toho gestapo ví – a jak daleko půjde, aby se dozvědělo vše.

Do mysli se jí vkrádala ponurá myšlenka: No, možná se přece jen setkám s Clivem.

KAPITOLA 1

*Heidelberg, Německo
červenec 1938*

Maggie O'Deaová dopíjela se spolužáky druhé pivo a vtom si všimla toho německého mladíka.

Bylo slunečné sobotní odpoledne a Maggie si s přáteli z letního kurzu na heidelberské univerzitě užívala přestávku. Ten chlapec byl štíhlý a hezký, měl atletickou postavu a blond vlasy. Byl o něco vyšší než jeho kamarád, který vešel do zahradní pivnice s ním. Když se ti dva zadívali k jejímu stolu, Maggie se odvrátila – pohlédla zase na Constance, která seděla proti ní a zrovna vyprávěla jakousi veselou historku.

Oba mladíci – odhadovala, že jsou asi v jejím věku – pořád stáčeli pohledy k jejich stolu, ale ona předstírala, že je ignoruje. Raději dál bavila spolužáky vtipkováním o jídle v jídelně (v jednom kuse brambory), názory na profesory a dokonalým imitováním vedoucí koleje paní Hessové.

Plavovlasý mladík vypil pivo a po několika kradmých pohledech vstal a zamířil k nim. „S prominutím, vy jste Angličanka?“ zeptal se od konce jejich stolu se sluncem v zádech a s úsměvem na tváři.

„Angličanka?“ Maggie prudce postavila kameninový korbel na stůl a jednou rukou si zaclonila oči. „Rozhod-

ně ne! Jsem irská Američanka. Angličany vem čert!“ Její ostrá odpověď měla požadovaný účinek – vyvedla mladíka z míry. Její zelené oči zajiskřily v odpoledním slunci. „V mém těle, pane, žije duše básníka, soucit světce a síla ducha utlačovaných. *Angličanka?* Ha! Ať si mě nepřejí!“ Pak škytla. Addie a Constance se zahihňaly, ale Doris, zjevně zahanbená, se tvářila, jako by nejraději zalezla pod stůl.

Mladík potřásl hlavou a zasmál se. Svižně překročil lavici u stolu a posadil se vedle Maggie, zatímco Addie po její levé ruce se trochu posunula. „Přijměte mou nejupřímnější omluvu, slečno! Musíte mi dovolit, abych to napravil tím, že vám a vašim přátelům poručím něco k pití.“ Než mohla děvčata něco namítnout, mávl na číšníka, postávajícího ve stínu u pultu, a objednal všem pití tak, že zakroužil zvednutým prstem.

„Dovolte, abych se představil,“ řekl. „Jmenuji se Kurt Engel. A to...“ kývl na svého přítele, aby si k nim přisedl, „je můj kamarád Arne Becker.“ Arne se usmál a vklouzl na protější lavici vedle Constance a Doris, které se stále tvářily, jako by jim situace byla nepříjemná.

Kurt zahájil konverzaci a brzy se dozvěděl, že Maggie a její přítelkyně jsou studentky. Řekl jim, že on i Arne pocházejí z Heidelbergu, kde spolu vyrůstali, momentálně jsou oba v armádě a přijeli na dovolenku.

„Povězte mi,“ vyzval Kurt Addii, „co si myslíte o našem rodném městě?“

„Je překrásné,“ odpověděla, zjevně potěšená pozorností pohledných mladých mužů.

„Máte naprostou pravdu,“ přisvědčil. „Heidelberg je nejkrásnější německé město. Víte, Arne a já se dnes večer chystáme na Philosophenweg, abychom se podívali na osvětlení zámku. Musíte jít s námi!“

Když dopili pivo, celá skupina – kromě Doris, která se omluvila, že se musí vrátit na přednášku – přešla na druhou stranu řeky Neckar a stoupala do kopce k pahorku nad městem. Kurt a Arne nesli malý batoh nacpaný lah-

vemi piva, sýrem a chlebem, k němuž popruhem připevnili srolovanou pokrývku. Ve stínu dubu kousek od cesty ji pak rozestřeli na zem a pokračovali v konverzaci.

„Tak, Američanko,“ řekl Kurt, otevřel pivo a podal lahev Maggi, „proč se tak zlobíte na Angličany? Myslím, že vy Američané máte všechno britské rádi.“

„Jak už jsem vám řekla, německý mladíku, já nejsem obyčejná Američanka, já jsem irská Američanka, v níž se snoubí nejobdivuhodnější rysy Starého a Nového světa. Pohrdám Angličany! Jsou to jen nadutí imperialisté, kteří nejsou spokojeni, dokud si nepodrobí a neovládnou původní obyvatelstvo!“

„Jako třeba Iry?“

„Ano! Jako Iry! Indiány, Egypťany, Palestince – a tak dál. Dokonce i tam, kde dali lidem autonomii, si ponechávají královského místodržícího.“ Teplé pivo a ještě teplejší slunce dále rozvazovalo Maggiin jen zřídka ostýchavý jazyk. „Jsou to paraziti. Imperialističtí paraziti. Takový malý národ, kolika, no, asi padesáti milionů? A přece vládnu světu!“

„Nepotrvá to dlouho,“ řekl Kurt a Arne se tomu zasmál. Kurt se naklonil blíž k Maggi: „Jste velmi rozumná, že jste přijela do Německa a studujete náš jazyk a kulturu. Německo teď v Evropě představuje dominantní sílu. Náš vůdce je génius.“

„Možná, ale má tak směšný knírek!“ dobírala si ho a rozesmála tím Addii a Constance. Kurt s Arnem na sebe pohlédli. „Připomíná mi Charlieho Chaplina.“

„Chaplin je Angličan – nebo ne?“ oplatil jí žertem Kurt.

„K čertu i s ním!“ řekla Maggie, naklonila lahev a pořádně se napila.

„Panu Hitlerovi se za posledních pět let podařilo v Německu udělat zázrak. Dal našemu národu zase práci, posílil hospodářství a také znovu buduje naši vojenskou sílu.“

„A podle toho, co se píše v novinách,“ odpověděla

Maggie, „by teď rád anektoval část Československa, je to tak?“

Kurt zvedl hlavu, jako by ho to překvapilo. „Jenom etnické Němce žijící na východ od umělé hranice vytvořené po válce. Teprve po spojení všech pravých Němců čeká Německo krásná budoucnost.“ Zachytil Arneho pohled a odmlčel se. Pak dodal: „Stejně krásná, jako jsou naše společnice!“

„Připijme si tedy na dámy,“ vyzval je Arne, zvedl svou lahev a ťukl jí o Addiinu. Arneho přípitek pomohl přejít na jiné téma, odvedl hovor od politiky k praktičtějším záležitostem.

„Jak dlouho potrvá váš studijní pobyt?“ zeptal se Arne Addie.

„Čtyři týdny,“ odpověděla. „Pak máme v plánu cestovat po Německu a trochu si prohlédnout vaši krásnou zemi.“

„Výborně! Musíte vidět Mnichov a zajet na jih do Bavorska. V Garmisch-Partenkirchenu se konaly poslední zimní olympijské hry. Drážďany jsou krásné město hudby a umění, Florencie na Labi. A Rothenberg, středověká vesnice na řece Tauber...“

Mluvil dál, ale Maggiinu pozornost upoutal Kurt. Seděl velmi blízko ní, tak blízko, že cítila jeho vůni. Vnímala jeho krátké plavé vlasy, živé oči i plné rty a pravidelné zuby, když se usmál. Bože, napadlo ji, vypadá jako árijská filmová hvězda!

Později, když se letní večer zdráhavě vzdal světla, se o něho opřela. On za ni položil paži a jejich ramena se k sobě ve tmě přivinula. Zámek se rozsvítil krátce po desáté. V Heidelbergu to byla od počátku století letní tradice. Tato historická turistická atrakce vábila návštěvníky z celé Evropy. Osvětlení připomínalo dvě události.

„Poprvé byl zámek osvětlen roku 1613,“ vysvětloval Kurt Maggii, „na příkaz kurfiřta Fridricha Falckého, který si přál mít na počest své novomanželky slavnostní výzdobu.“

„To je romantické,“ zašeptala, zatímco rudá světla obklopující zámek zvyšovala jas, až se kamenné hradby koupaly v karmínově červené záři.

„Byla to Angličanka,“ zašeptal jí do ucha.

„Běhna,“ usmála se.

Kurt se opět ujal slova. „Druhá událost byla tragičtější. Během Devítileté války zničili zámek Francouzi, rozmetali ho výbušninami a pak zapálili. To se stalo v roce 1689. Později byli naštěstí Francouzi rozumnější.“

Když rudé světlo pohaslo, Kurt silnou paží objal Maggie kolem pasu a vyloudil polibek. Líbilo se jí to.

„Jsem ráda, že nejste Angličan,“ řekla.

„Já taky!“ zasmál se.

Jak plynuly letní dny, Maggie a Kurt spolu trávili čím dál víc času. Po přednáškách ji brával na večeri, někdy i s jejími kamarádkami, i když jasně dával najevo, že má raději výhradně její společnost.

„Dovolená mi končí příští týden,“ řekl v malé pouliční kavárně na Dreikönigstraße mezi dvěma soustý telecího. „Převeleli mě do Berlína.“

„Ach, Kurte,“ vzdychla, „musíš odjet tak brzo? Připadá mi... no, vždyť jsme sotva začali.“ Natáhla se a vzala ho za ruku. „Právě když tě chci lépe poznat!“ usmála se.

„Co kdybys jela do Berlína se mnou?“ navrhl. Nečekal na odpověď a dodal: „Je to největší město! Vybrané restaurace, nejlepší hudba a divadlo, pořád je tam co dělat. A nejkrásnější ženy! Samozřejmě, až přijedeš, začnou všechny žárlit! Musíš přijet!“

„Ráda bych přijela, lásko, ale napřed musím dokončit studium. Slíbila jsem otci, že co začnu, vždycky dokončím.“

„Rozumíš si se svým otcem?“

„Ano, moc,“ odpověděla a nimrala se v jídle na talíři. „Velmi těžce pracoval, aby se mohl řádně starat o mě

a o Maureen, když matka zemřela. Říkal, že bych měla být vždycky hrdá na to, kdo jsem, a že nejlepší cesta k tomu je dokončit všechno, co začnu.“

„Jsem si jistý, drahá Maggie, že tě po dvou týdnech, které potřebuješ k dokončení studia, nebudu mít o nic méně rád. Potom za mnou přijedeš do Berlína. Platí?“

Naklonila hlavu na stranu a usmála se. „Myslím, že by to mohlo být ohromné, můj milý,“ řekla. „Ale co budu v Berlíně celý den dělat? Čekat, až mě pozveš na víno a na večeři? Jistě nepředpokládáš, že se nechám vydržovat. Potřebovala bych si tam najít nějakou práci, ale jsem tu na studijním pobytu. Podle zákona nemůžu pracovat.“

„Nesmysl,“ odsekl. „I pravidla národních socialistů je možné obejít!“

Druhý den, v neděli ráno, se setkali na nástupišti heidelberského hlavního nádraží. Kurt měl za chvíli nastoupit do vlaku do Frankfurtu, kde přestoupí na berlínský expres.

„Tady jsi!“ rozzářil se, když k němu Maggie došla, na sobě žluté šaty, bílý svetr a klobouk proti slunci. „Myslel jsem, že už jsi na mě zapomněla!“

„Ani kněz s nějakým sáhodlouhým kázáním by mě nepřiměl, abych na tebe zapomněla, Kurte Engeli.“ Usmála se, vzala ho za ruce a naklonila se k němu, aby ho políbila na rty. „Nemáš uniformu?“

„Ne, obléknu si ji ve vlaku, než přijedeme do Berlína.“

„Kde je Arne?“

„Jeho vlak do Karlsruhe už odjel,“ odpověděl. „Tak co, přijedeš za dva týdny?“

„Ne.“ Pozorovala, jak Kurtův úsměv mizí, proto honem dodala: „Přijedu už za dvanáct dní.“

Mladík se rozzářil a zasmál se. „Doufám, že vydržím čekat.“

„Já doufám, že nebudeš jen čekat,“ řekla Maggie, uhnula pohledem a potutelně se usmála. „Pamatuj na svůj první úkol při nástupu do služby, Kurte, musíš mi obstarat práci. Otec je velice štedrý, co se týče finanční podpory, ale také věří v práci. Očekává, že to, co dostanu, si taky vydělám. Pokud mám zůstat v Německu, znamená to sehnat si zaměstnání.“

„Ano, madam,“ odpověděl a žertovně zasalutoval. Vztáhl ruce, něžně sevřel Maggiina ramena a zadíval se jí do zelených očí. „Ach, Maggie, moc bych si přál, abys mohla jet se mnou už teď. Nevím, jak ty dva týdny vydržím – chci říct dvanáct dní!“ Sklonil se k ní a políbil ji, objal ji kolem pasu a přitáhl blíž k sobě. Na krku cítila jeho teplý dech a na tváři ji zašimralo rašící strniště. „Musím jít,“ řekl, když zahvízdal průvodčí.

„Sbohem, můj milý,“ řekla a stiskla mu ruku. „Dvacátého devátého se uvidíme v Berlíně.“

Lokomotiva vypustila oblak páry, vagony sebou trhly a vlak se dal do pohybu. Kurt pustil Maggiinu ruku, zvedl kufr a vyhoupl se na schůdek vozu. „*Auf Wiedersehen, Liebchen!*“ zvolal do stupňujícího se rachotu vlaku.

Maggie mu poslala vzdušný polibek.

KAPITOLA 2

*Berlín, Německo
červenec 1938*

O dvanáct nekonečných dní později, téměř v šest večer, vystoupila Maggie v Berlíně z vlaku na obrovském hlavním nádraží. Slunce na letní obloze stálo ještě vysoko, jeho žlutý svit pronikal skleněným zastřešením nástupiště. Na nádraží se hemžily davy lidí přecházejících všemi směry. Byli tam muži v oblecích do zaměstnání, ženy v šatech a kloboucích a všude vojáci v uniformách.

Maggiiny oči ještě přivkaly přechodům jasného světla a temnějšího stínu, když sotva pár kroků od sebe spatřila Kurta. Měl na sobě šedivou uniformu a důstojnickou brigádýrku švihácky posunutou na stranu. Stál ve stínu, bokem k ní, a díval se k zadní části vlaku, který se táhl do jasného slunečního svitu.

„Ehm, promiňte, pane, byl byste tak laskav a pomohl mi,“ řekla hlasem s nádechem předstíraného trápení. Kurt se prudce otočil, rozjasnil tvář a hltal ji blankytně modrýma očima, zatímco ona pokračovala v hraném výstupu. „Hledala jsem svého přítele. Je to docela hezký, milý, urostlý německý mladík. Chtěla jsem to bez něho vydržet, ale ovládla mě taková... no, dalo by se říct nedočkavost. Prostě už se nemůžu déle krotit!“ vyprskla smíchy a vrhla se mu do náruče.

Kurt zaklonil hlavu a rozesmál se, což vzbudilo zvědavé, závistivé pohledy obchodníků a dalších cestujících, kteří mířili ke svým vlakům. „Maggie! Jsi ještě krásnější, než jak si tě pamatuju,“ zvolal, „jestli je to vůbec možné!“ Objal ji a políbil, pevně si ji přivinul k hrudi. „Nemohl jsem se tě dočkat! A teď, má drahá,“ rozhlédl se, „odneseme tvoje zavazadla.“

V pronajatém autě ji vezl na sever, dál od centra, kde nakonec vjel do ulice lemované stromy. Tam zahrnul doprava na štěrkovou parkovací plochu, u níž se nacházel dvoupodlažní činžovní dům.

Když vynesl pátý těžký kufr do svého bytu ve druhém patře, na čele lesklé kapičky potu, na chvílku se posadil. „Maggie,“ řekl, „jsem rád, že máš tolik zavazadel a v nich tolik věcí.“

„Pročpak, můj milý?“ řekla a otevřela dvě piva.

„Znamená to, že se chystáš zůstat!“

„Samozřejmě že to mám v plánu,“ usmála se a jedno pivo mu podala. „Ale nezapomeň, co jsme si řekli o práci.“

Přitáhl si ji k sobě a usadil na klín. „Všechno je zařízené, *Liebchen!*“ ujistil ji a jemně ji kousl do krku. „Využil jsem všechnu svoji výmluvnost, sílu a prohnanost a obstaral jsem ti pracovní povolení,“ podal jí hnědou papírovou knížečku velikosti pasu. „Nejen pracovní povolení, ale taky jsem ti na pondělí domluvil pohovor s jedním svým kamarádem.“

„Jsi úžasný!“ řekla Maggie s upřímnou radostí a potočila se, aby mu viděla do obličeje. „To všechno jsi zvládl za pouhé dva týdny?“

„Za dvanáct dní,“ opravil ji s přemrštěnou skromností Kurt.

„No tohle!“ Maggie ho políbila. „A co budeme do pondělka dělat?“

„Nech mě přemýšlet,“ řekl a rukama přešel po jejích bocích.

Zazubila se. „Doufám, že jsi na hledání místa pro mě nevydal *všechnu* sílu!“

„Jistě chápete, *Fräulein*, že přestože mám s vaším přítelem dobrý a srdečný vztah, místo u nás vám to nezaručuje,“ pronesl komisním tónem ředitel Johann Bauer.

Opřel se lokty o stůl a naklonil se dopředu, buclaté prsty spojené na složce žlutohnědé barvy. Všichni uchazeči o místo nebyli tak příjemní jako tahle hezká mladá žena proti němu. Zaválitý Bauer si česal tmavohnědé vlasy přes temeno hlavy v neumělé snaze podobat se Hitlerovi. Stejně jako vůdce i Bauer nosil úhledný knírek, který nepřesahoval šířku nosních dírek. Na mohutných ramenou se mu napínal letní oblek v barvě khaki, jehož levou klopou zdobil nápadný odznak Národně socialistické strany. Horní okraj límečku košile mizel pod záhyby tlustého krku.

„Z vašeho spisu,“ pokračoval, „jsem zjistil, že máte výbornou ze závěrečné práce letního studia v Heidelbergu a že jste v Americe o prázdninách několikrát pracovala v redakci novin.“

„Ano, pane řediteli,“ odpověděla. „Dvakrát jsem pracovala jako začínající novinářka pro *Bugle* v High Glenu.“

„V High Glenu?“

„V mém rodném městě. Je to samozřejmě jen malé městečko ve státu New York, ne velkoměsto jako Heidelberg.“ Maggie chtěla na Bauera, šéfa zahraničního odboru Rozhlasového oddělení Říšského ministerstva lidové osvěty a propagandy, učinit dojem. Jeho útvar vysílal do všech koutů světa na četných frekvencích a v mnoha jazycích německá oficiální komuniké.

„Heidelberg je překrásné město,“ prohodil, v očích nepřítomný pohled. Stočil zrak zpátky k Maggie a pár vteřin na ní setrval, jako by v ní nacházel odraz krásy města. „Německy hovoříte velmi dobře a o vaší schopnosti mluvit anglicky není samozřejmě pochyb.“ Usmál se. „Ovládáte plynule ještě nějakou řeč?“